

Em sai rồi

Em ngồi trước gương, nhìn những vết chân chim in hằn nơi khóe mắt. Tuổi trẻ, sắc đẹp dường như cũng đã muốn lìa xa em, lìa xa như cái cách mà anh đã làm với em vậy.

Ngày cưới anh, bạn bè tíu tít rủ nhau đi dự. Tuyệt nhiên họ không rủ em, bởi hơn ai hết họ biết em và anh đã từng có quá khứ. Em đánh chút phấn cho đôi má ửng hồng, tô cho môi thêm thắm, mặc bộ đồ mà ngày trước anh luôn nói: “Em thật đẹp”. Rồi em tới dự đám cưới anh.

Ô tô của em dừng lại trước cổng nhà anh. Em bước xuống. Vài gã ngây người nhìn em. Em biết mình đủ đẹp để buộc họ phải chú ý. Bạn của chúng mình thấy em, khẽ mỉm cười. Một nụ cười đầy thương hại. Sự thương hại có thể dành cho em, một cô gái bị từ bỏ, hoặc sự thương hại dành cho anh, kẻ đã đánh rơi điều mà nhiều người ao ước.

Anh đứng bên người vợ, chiếc váy trắng, mái tóc, khuôn mặt của cô ấy đều được trang điểm lộng lẫy. Anh đứng sững lại khi nhìn thấy em. Anh ngẫm em cũng như cái cách ngày xưa anh ngẫm. Em biết anh đang nghĩ điều gì và em tự hào vì điều đó. Anh đang hình dung em trong chiếc váy cưới đó phải không? Em tự tin rằng em đẹp hơn cô ấy.

Nâng một ly chúc phúc cho anh và vợ. Màu son môi em để lại trên chiếc ly hình trái tim đỏ rực. Hi vọng anh nhớ bờ môi và nụ hôn ngày trước.

Ngày cuối cùng năm lớp 12 anh liều lĩnh đặt lên môi em nụ hôn đầu vụng dại. Nụ hôn đó đánh dấu cho tình yêu kéo dài 5 năm của mình. Bốn năm đại học qua đi, anh dẫn em về ra mắt bố mẹ. Nụ cười trên môi em tắt lịm khi mẹ anh nói không chấp nhận em. Vì sao ư? Vì cha mẹ em bỏ nhau, vì nhà em không thanh thế.

Anh chỉ biết im lặng, đó là lí do em ra đi. Em có thể bỏ lòng tự trọng của mình khi mẹ anh phản đối, nhưng em không thể có dũng khí làm điều đó nếu anh buông xuôi. Lần cuối cùng mình là người yêu của nhau đã cách đây 10 năm rồi.

Anh cũng không thể quên em đúng không? Nhưng “không thể quên” có ý nghĩa gì khi anh cam chịu nó? Em lao vào làm, em đẹp và giỏi giang. Em luôn cười, tươi tắn lạ thường. Đứa bạn thân cùng lớp với mình đã nghi ngờ tình yêu mà em dành cho anh. Sao mà em có thể như không có chuyện gì như vậy? Em cần phải làm thế để cho gia đình anh hiểu rằng họ đã từ chối điều gì, để anh phải day dứt vì không dũng cảm giữ em lại.

Em nhanh chóng thành đạt. Con đường ngày trước anh lai em trên chiếc xe đạp, mồ hôi ướt đầm lưng áo anh, giờ em đi bằng chiếc ô tô của riêng mình. Chiếc xe bốn chỗ, nhưng chỉ có mình em ngồi. Nhưng em chẳng biết rằng, vì thế trái tim mình hóa đá, bỏ qua những hạnh phúc khác đang chờ. Em sống hẫng học.

Những lần họp lớp, chúng mình vẫn về dự, nhìn nhau cười gượng gạo chua chát, chào nhau vài tiếng xã giao. Bạn bè trong lớp ra trường, chúng lần lượt cưới, chỉ có em và anh là vẫn đơn côi. Mình bước sang tuổi 34 lúc nào không biết. Mình cứ ngằm ở lại, như thách thức, như chứng minh cho người kia biết mình đã thực lòng yêu. Cho tới hôm nay, anh “bỏ cuộc chơi”, em lại thấy đau đớn vì mình là người chiến thắng.

Vợ anh được sinh ra trong một gia đình tử tế, có công việc ổn định. Nhìn gương mặt mãi nguyện, tự hào của mẹ anh khi trao cho con dâu của hồi môn, em hiểu mình không thể nào bằng cô ấy.